za samoobrazovanje
Rilten
uciteljneznalica.org
društvena pitanja

Imenovati TO ratom

KRIVICA

NEPOSTUPANJE tužilaštva po krivičnim prijavama za pljačku u privatizaciji često je proteklih godina bilo predmet različitih aktivnosti Učitelja neznalice i radničkih grupa sa kojima sarađujemo. I ubuduće ćemo nastaviti da se bavimo ovim problemom, jer nemamo pravo da ga ignorišemo u društvu koje je u ovako velikoj meri opterećeno posledicama privatizacione pljačke, odnosno posledicama njenog širokog, sistemskog nesankcionisanja. Ipak, u opštoj buci koja se u našoj javnosti stvara oko legitimnih zahteva za pravdom, kažnjavanjem krivaca i obeštećenjem opljačkanih, moramo da skrenemo pažnju da razrešenje krivičnih predmeta neće samo po sebi rešiti probleme koji su do pljačke doveli. Društvo je već odavno bilo u ozbiljnom problemu u trenutku kada je postalo masovna pojava da opstanak preduzeća zavisi od postupanja policije i tužilaštva, odnosno kada su različiti akteri u okviru privrednog subjekta došli u situaciju da ostvaruju svoja prava tako što jedni protiv drugih podnose krivične prijave. Radnici Prokupca, čiji tekst prenosimo u ovom broju, mnogo pre 2014. godine i stečaja su kao mali akcionari bili sistemski onemogućeni da na organima preduzeća spreče štetne odluke. Jedini „lek“ koji je sistem imao za takvu situaciju bilo je tzv. „pravo nesaglasnog akcionara“ da prodajom akcija napusti brod koji tone. Radnici su kao akcionari to pravo većinom iskoristili, ali su na bordu koji tone ostali kao radnici, sa još manje mogućnosti da se zaštite.
Naime, ostalo im je samo da podnose krivične prijave.
Sada se sistem koji ih je onomad onemogućio da kao suvlasnici blagovremeno zaštite svoje interese, izgovara da tužilaštvo ne može da procesuira prijave tako brzo kako bi radnicima bilo potrebno, a da stečaj mora da ide svojim tokom zbog namirenja poverilaca. OK, borićemo se protiv toga svim raspoloživim sredstvima, podržaćemo radnike Prokupca koliko god budemo mogli, ali takođe postavljamo pitanje kako smo mi to kao društvo uopšte došli u situaciju da policija i tužilaštvo rešavaju privredna pitanja? Ko je radnike pretvorio u „tužioce“, „podnosioce“, „oštećene“, nezaštićene svedoke, žrtve... Naravno da je važno ko je kriv za pojedinačne pljačke, ali je još važnije ko je kriv za inflaciju krivičnih prijava? Odgovor na to pitanje neće nam dati ni jedno tužilaštvo, ni jedan sud. Odgovor je artikulacija radničke politike.
Uz tekst o situaciji u Prokupcu objavljujemo stav advokata našeg tima za pravnu pomoć radnicima i malim akcionarima o ulozi tužilaštva u ostvarenju prava radnika.
Učitelj neznalica i njegovi komiteti

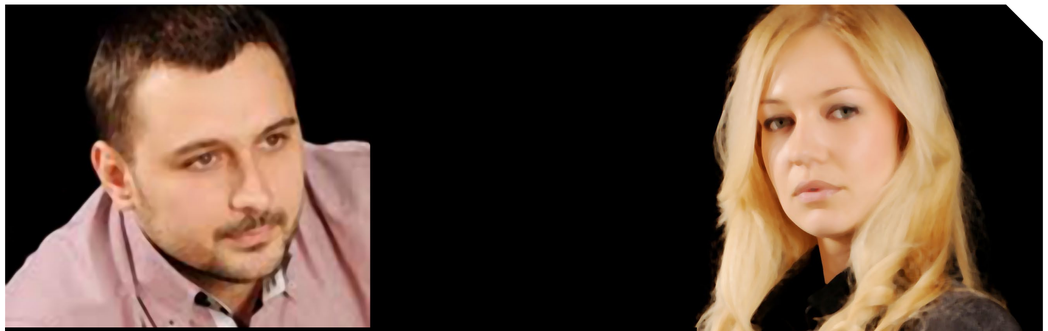

Miloš Vučeljić i Tanja Nikčević, advokati iz Beograda

Uloga i odgovornost tužilaštva u ostvarenju prava radnika

OBRAĐUJUĆI temu rada tužilaštava Republike Srbije, u delu koji se odnosi na period tranzicije kroz koji prolazi naša zemlja, a usko vezano za postojanje nezakonitosti i zloupotreba u postupku privatizacije društvenog i državnog kapitala i prodaju imovine privrednih subjekata u vlasništvu države, kao i pitanja vođenja postupaka reorganizacije i stečaja, počećemo od same definicije i uloge tužilaštva kao institucije.

Zakon o javnom tužilaštvu predviđa da je javno tužilaštvo samostalni državni organ koji goni učinioce krivičnih dela i drugih kažnjivih dela i preduzima mere za zaštitu ustavnosti i zakonitosti.

Tužilaštvo je dužno taj svoj zadatak obavljati u svakom pojedinačnom slučaju kada ima saznanja, neposredna ili posredna, da je eventualno učinjeno delo koje je po zakonu kažnjivo. S tim u vezi, iznećemo određena zapažanja važna za bolji uvid u ulogu i uticaj koju tužilaštvo ima na prava radnika, kao i o posledice koje nastaju načinom na koji ono funkciniše.

Pre svega neophodno je istaći da je sam poziv tužioca, a samim tim i zamenika tužilaca i svih drugih lica koja učestvuju u radu tužilaštva, veoma specifičan i to sa više aspekata. Lica koja obavljaju te funkcije susreću se sa velikim rizikom u svom poslu, jer se suprotstavljaju veoma specifičnoj populaciji ljudi, u najkraćem, ljudima koji veoma često ne poznaju granice u nameri da ostvare svoje ciljeve. Među mnogim drugim, moramo primetiti i činjenice koje se najdirektnije tiču postupajućih lica kao što su visina zarada i sam status tužilaca, pa smo mišeljnja da oni rade u veoma težanim ili boje reči nedovoljno dobrim okolnostima.

Bitno je istaći da u radu tužilaštva postoje i druge poteškoće, koje se tiču nedovoljnog broja ljudi u službi, nedostatka tehničkih sredstava, relativno čestih promena zakona koji određuju njihovu nadležnost pa i same njihove obuke, preopterećenost brojem predmeta i još čitav spektar različitih okolnosti koje zaista predstavljaju poteškoće u radu.

Međutim ovde ćemo uputiti na neke od ključnih problema koji se nameću, koliko su tužioci samostalni u svom radu kako to sam zakon predviđa da budu, uslovljenost nihove efikasnosti radom drugih državnih organa, pre svega efikasnošću policije, i koliko postojanje različitih spoljnjih uticaja deluje na rad tužilaštava.

Ne ulazeći ovom prilikom dublje u tumačenje samih zakonskih rešenja koja se odnose na tužilaštva, postoji čitav spektar pitanja o kojima bi se moglo govoriti u vidu primedbi, uopšteno od načina izbora tužilaca i njihovih zamenika, preko kontrole njihovog rada do odgovornosti za rad.

Stoga, vraćajući se usko na temu, primećujemo da se svakodnevno, u široj javnosti, mogu čuti tvrdnje kako se postupak privatizacije u našoj zemlji jako loše sprovodi, kako postoje mnoga lica koja su se, različitim zloupotrebama, obogatila kroz taj ili kroz postupke stečaja i reorganizacije, o stotinama hiljada radnika koji su pretrpeli štetu koja je nemerljiva, kao i mnoge slične tvrdnje koje ukazuju na to da su izvršena određena kaznena dela.

Čini se da jedan deo takvih tvrdnji deluje osnovano, jer smo svedoci neke vrstve prvobitne akumulacije kapitala, veoma brzog i ekspeditivnog stvaranja „elite“ našeg društva, koja vlada svim raspoloživim novčanim sredstvima, bez ikakve kontrole načina sticanja bogatstva, a što utiče na najrazličitije aspekte u društvenoj zajednici. To su lica koja utiču na politički život, na izbor lica na razlicite funkcije, na donošenje zakona, na kulturu, sport i na gotovo sve aspekte društvenog života, a radi se, u velikom broju slučajeva, o licima koja nemaju pravu i dovoljnu težinu da bi pomenuti uticaj primenjivali na društveno koristan način.

I tu dolazimo do uloge i značaja tužilaštava jer su različiti pojedinci, udruženja građana koja se bave ljudskim i manjinskim pravima i pravima radnika, udruženja radnika, i mnogi drugi, boreći se protiv ovakvog postupanja i nazadovanja, ličnog i društvenog, podneli stotine krivičnih prijava protiv lica koja su kršila ili krše zakone u postupcima koje smo već naveli, ali čini se da je u potpunosti izostala adekvatna reakcija i odgovor tužilaštva kao jednog od osnovnih i najznačajnijih organa u ovakvom društvenom trenutku.

Ovo navodimo zbog postojanja nesporniih dokaza o neažurnosti odnosno pasivnosti tužilaštva kao institucije. Tako su bivši radnici velikih privrednih giganata, KMG Trudbenik, Srbolek, Jugoremedija, Montaža, Prosveta, Vizahem, Rekord, ali i mnogih drugih privrednih društava koje ne navodimo jer ih je na stotine, podnosili krivične prijave protiv lica koja su zaključvali ugovore o kupoprodaji kapitala i imovine i kupovala kapital i imovinu, lica koja su predstavljala državu u tim postupcima, protiv Agencije za privatizaciju i ovlašćenih lica, protiv konsultantskih kuća, protiv stečajnih sudija i upravnika, protiv poverenika i raznih drugih učesnika u spornim postupcima, zbog čitavog spektra zloupotreba koje su vršene. Napominjemo da su ova oštećena lica učestvovala i u postupcima reorganizacije i stečaja i podnosila i prigovore i žalbe, a koji su bez izuzetka uvek odbačeni ili odbijeni u cilju nastavka sprovođenja ranije zacrtanog plana.

No kako ovde govorimo o tužilaštvu vratićemo se na temu i moramo istaći da deluje da je tužilaštvo samo jedna karika u nekoj vrsti udruženog poduhvata sprovođenja prvobitne akumulacije kapitala, u kome učestvuju biznismeni, političari, predstavnici različitih državnih i nedržavnih organa, upravnih organa, sudova, agencija i drugih. Ovo i iz razloga što u apsolutno nakvećem broju slučajeva o prijavama koje su podnošene nikada nije odlučeno, niti su iste odbačene niti su pokrenuti postupci po njima, a sami oštećeni jako teško dolaze do bilo kakvih informacija o njima. Najčešći odgovor koji se može dobiti od strane tužilaštva, a vezano za predmetne prijave, jeste da su date u rad policiji i da tu u periodima od po četiri- pet godina nema nikakvog napretka, niti policija dostavlja izveštaj tužilaštvu, niti ga tužilaštvo traži. Takođe neredak slučaj jeste i preuzimanje nadležnosti od strane tužilaštava i tako u krug pa sve do situacije kada tužilac uredno odgovori da trenutno nema dovoljno dokaza da bi se podigla optužnica i da se istraga nastavlja. Ja moram napomenuti da su prijave podnosila lica koja su jako zainteresovana i upućena u konkretne slučajeve, da su dostavljali svu potrebnu dokumentaciju i da je na taj način tužilaštvima rad i olakšan, a da se radi o toliko dugim vremenskim intervalima da u odnosu na ljudske sudbine krivično gonjenje postaje besmisleno.

Kao najnoviji primer jeste slučaj privrednog giganta Prokupac, nad kojim je otvoren stečaj, iniciran od strane privrednih društava u vlasništvu povezanih lica i u kome će, već viđenu sudbinu nepravde doživeti oko 280 radnika tog preduzeća. Iako sami radnici tvrde da društvo ima ogromnu imovinu i kapacitete i mogućnosti da odmah startuje sa radom i da tako servisira svoja dugovanja, koja su krajnje sumnjivog porekla i prema društvima u vlasništvu povezanih lica, njih niko ne čuje. Stečaj se sprovodi po prethodno utvrđenom planu, čak i uz prisustvo policije, verovatno sa krajnjom namerom izvlačenja velikih novčanih sredstava na već viđene načine. Radnici su podneli više krivičnih prijava tužilaštvu, ali kao i u drugim navedenim situacijama nema pomaka u predmetnim postupcima. Ovaj slučaj će, kao najnoviji test, verovatno pokazati i stav trenutno vladajuće strukture u društvu prema ovoj pojavi, a samim tim i stav o uređenju rada tužilaštva a i celokupnog pravosuđa.

Ima i onih retkih slučajeva kada su prijavljena lica procesuirana i osuđena, najčešće kroz sporazum o priznanju krivice u kome su izdejstvovala veoma dobre uslove osude po sebe, ali veoma retko ili skoro nikako nećemo sresti situaciju kada je krivični postupak dovršen na način da je oduzeta protivpravno stečena imovinska korist, kada su radnici obeštećeni i kada je izvršen povraćaj u makar približno stanje onom koje je bilo pre izvršenja dela.

Posledica ovakvog postupanja tužilaštava, koje mora biti da je instruisano od strane određenih vladajućih struktura i interesnih grupa, što iz javnog, a što iz privatnog sektora, dovodi do situacije da se sama javnost drži daleko od informacija koje smo naveli, da joj se umanjuje interesovanje, da ne zna, ili je bar nedovoljno upućena u načine i vidove zlopotreba, a koji se svode na izvlačenja novca iz privrednih društava koja su navodno propala, radnici se marginalizuju i njihovi problemi se ne čuju osim kad, usled nemanja izbora, preduzmu određene radikalne mere, i na taj način se sprovodi stvaranje „elite kapitalista“, sa časnim izuzecima, a na račun čitavih „elita siromašnih“. Sve to prolazi kroz institucije sistema, prate se zakonske procedure i poštuje pravni sistem.

Problem je što se, u velikom broju slučajeva u sferi o kojoj govorimo, zakon zloupotrebljava, (da ne ulazimo sada u temu ko i kako predlaže zakone i zbog kojih i čijih interesa), a još veći problem je što se uglavnom dešava da se, kada se zloupotreba zakona istaknte tužilaštvu, o tome nikada i ne odluči. Ne odluči se čak ni na način da se oštećenima stavi do znanja da nisu u pravu, odnosno da se krivične prijave odbace, već one godinama stoje a da se na njima ništa ne radi. Ovo nas dovodi do zaključka da lica koja postupaju neće na sebe da preuzmu odgovornost da na taj način okončaju postupak u kome verovatno ima elemenata koji bi se morali razmatrati u krivičnom postupku, i tako se ostavlja da samo vreme svojim protokom učini ove postupke besmislenim i neinteresantnim.

Kao što smo već pomenuli rad tužilaštva zavisi mnogo i od rada drugih organa, pre svega policije, na kojoj je smatramo jednaka odgovornost kao i na tužilaštvu. Svedoci smo svakodnevnog iznošenja u javnost podeljenosti u policijskim organima, postavljanju kadrova po osnovima koji nemaju veza sa stručnošću i drugim valjanim kriterijumima, postojanja različitih interesnih grupa i smatramo da je to jedna atmosfera koja itekako dobro pogoduje licima koja se bave zloupotrebama na najvišem nivou, a da takva situacija uveliko usporava i onemogućava rad tužilaštva.

Mišljnja smo da, ukoliko želimo efikasno tužilaštvo, koje bi bilo u stanju da spreči zloupotrebe čak i na najvišem nivou, koji običnom građaninu nije vidljiv a najviše ga košta, moramo izvršiti sveobuhvatnu reformu sistema. Moramo profesionalizovati državnu upravu, postaviti stručnost i iskustvo kao osnovni kriterijum za odabir kadrova, isključiti politiku, naročito dnevnu, iz odabira policijskih službenika i javnih tužilaca, obezbediti im materijalne i tehničke uslove za efikasan rad, obezbediti potpunu slobodu govora i dati tužiocima poseban status i na taj način ih zaštiti od svih vrsta uticaja.

Uzimajući u obzir da tužilaštva obavljaju specifičnu ulogu smatramo da tužioci i druga lica koja sa njima rade moraju imati i drugačiji status, privilegovaniji u odnosu na ovaj koji imaju, i da moraju biti zaštićeni sa svih aspekata o kojima smo govorili.

Takođe moramo izraziti i zabrinutost da će pasivnost o kojoj smo govorili dovesti do potpune legalizacije bespravno postignutih interesa pojedinih struktura, koji se već sada utapaju u legalne tokove, da odgovorni za mnoga dela neće biti kažnjeni, a da radnici, kao oštećeni u meri koja je nezamisliva, nikada neće biti obeštećeni.

Iako ne smatramo da je tužilaštvo kao organ jedino, niti najviše odgovorno za ovakvu situaciju, smatramo da je i njegova odgovornost velika, a u nadi da će se sa sazrevanjem demokratije i samom tužilaštvu dati uloga koju bi moralo da ima, sa svim uslovima među kojima je i potpuna samostalnost, a koji su mu potrebni radi obavljanja delatnosti od vitalnog značaja za društvenu zajednicu, a samim tim i za svakog pojedinca, ovim tekstom smo pokušali da istaknemo naše viđenje njegove ulogu u današnjem trenutku.

NA ČIJOJ STRANI JE DRŽAVA?

Kako je uništavan Prokupac

Kompanija Prokupac AD osnovana je davne 1955. godine i tokom svog uspešnog poslovanja dugog više od pola veka proizvela je blizu 270 miliona litara pića. Poštujući svoje iskustvo i dobro poznati kvalitet i ukus pica, Prokupac je izrastao u najvećeg balkanskog proizvođača žestokih alkoholnih pića i prirodnih rakija. U prilog tome koliko smo dobro savladali proces proizvodnje svih vrsta rakija govore mnoga priznanja koja smo osvojili. Naši brendovi dobijaju najviše ocene, dobili smo oko deset hiljada različitih priznanja, pehara i zlatnih medalja. Krunisani smo i prestižnim priznanjem „APSOLUTNI ŠAMPION KVALITETA XX VEKA“ u klasi rakija šljivovica. Prokupac AD prizvodi rakije od najkvalitetnije šljive sa teritorije Srbije, tehnološki postupak je zasnovan na tradicionalnoj narodnoj recepturi uz primenu najsavremenije tehnologije. U proizvodnom asortimanu najpoznatije su rakije: Stomaklija i Manastirka, po kojima je kompanija prepoznatljiva na domaćem tržištu i tržištima Amerike, Kanade, Australije i Zapadne Evrope. Asortiman Prokupca čine: Stomaklija 40% v/v, Manastirka 45% v/v, Domaća bela rakija 40% v/v i 50% v/v, Lozovača 40% v/v, Komova rakija 40% v/v, Viljamovka 40% v/v, žestoka alkoholna pića u klasi brendija Stari brendi 40% v/v i Vinjak HARMONIJA – novo u ponudi, razne vrste vodke, slatki i gorki likeri. Naš najveći cilj je bio da nastavimo putem intezivnog razvoja.

Crni dani za Prokupac i zaposlene počinju 28. avgusta 2008. godine kada je došlo do udruživanja Prokupca – Beograd (Beograd AD) sa firmama Slobodana Simića i to: Simccom – Smederevska Palanka, Simićevo Sićevo – Niška banja i Prokupac – Prokuplje. Pre izglasavanja odluke o spajanju navedenih preduzeća Slobodan Simić je zaposlenima poslao pismo o namerama u kome je izložio svoje viđenje o uspešnom poslovanju kompanije koja će nastati spajanjem i obećao da će novonastala kompanija biti najveća na Balkanu i šire. Od tih obećanja nije bilo ništa. Naprotiv, preduzeće koje je u trenutku njegovog dolaska bilo uspešno sa preko 600 radnika i zalihama sirovina i gotovih proizvoda oko 300 miliona dinara, doveo je do samog ruba propasti.

Udruživanjem i izvršenom procenom vrednosti počela je prevara Slobodana Simića i njegovih rukovodstava. Procenu kapitala je uradila revizorska kuća Stojanović AUDIT – Beograd:

1. Prokupac Beograd (Beograd AD) 7.548.292,32 evra
2. Simccom – Smederevska Palanka 6.416.019,14 evra
3. Simićevo Sićevo – Niška Banja 5.893.960,08 evra
4. Prokupac – Prokuplje 5.614.453,99 evra

Za sva Simićeva preduzeća koja se spajaju sa Prokupac AD – Beograd karakteristično je da pregledom finansijskih izveštaja iz 2007. godine i izveštaja o spajanju na dan 28. avgusta 2008. godine, se vidi fingirano uvećanje imovine za nepunih osam meseci i do 400%. Ovakvim nerealnim uvećanjem izjednačena je njihova imovina sa imovinom Prokupac Beograd (Beograd AD). Tako uvećanom vrednošću svojih firmi Slobodan Simić dolazi do većinskog kapitala u Prokupac AD – Beograd.

Za ovakvu kriminalnu radnju Slobodanu Simiću podršku je dalo celokupno rukovodstvo: Vladimir Matović - generalni direktor, Veroljub Urošević - tehnički direktor i član UO, Slavko Budić - komercijalni direktor i član UO, Miloš Radović - finansijski direktor i član UO.

Pljačka novonastalog preduzeća se nastavlja prekomernim zaduživanjem, putem uzimanja nepovoljnih kredita Agrobanke u vreme mandata Dušana Antonića, koji je istovremeno bio i u Upravnom odboru Prokupca, tako da je dug narastao na deset miliona evra. Paralelno firma uzima kredit od Fonda za razvoj, kome duguje dva miliona evra, a neplaćene akcize, porezi i doprinosi stvaraju dug prema Poreskoj upravi od četiri miliona evra – ukupno oko 16 miliona evra duga prema državnim poveriocima. Dakle, potpisivanjem štetnih ugovora i unošenjem starih dugova Simićevih preduzeća u Prokupac AD – Beograd, firma je dovedena do potpune nelikvidnosti.

Za proteklih šest godina Slobodan Simić je izmenjao osam rukovodstava. Jedni su dizali kredite, drugi ih reprogramirali, treći uništavali dokumentaciju. Analizirajući poslovanje Prokupac AD – Beograd, vidimo da je 2010. godine prikazana dobit od 1.583.000,00 dinara, u 2011. godini 10.334.000,00 dinara, a u 2012. godini posluje sa gubitkom od 1.003.727.000,00 dinara, odnosno 10 miliona evra, a da pri tome niko nije reagovao na toliko iskazani gubitak, čak ni većinski vlasnik Slobodan Simić.

Da bi ova informacija o uništavanju Prokupac AD – Beograd bila kompletna, moramo pomenuti i druge rukovodioce, a mnogi od njih su i povezana lica. Osim Slobodana Simića koji je većinski vlasnik u Prokupac AD i INVEST-IMPORTU, i generalnog direktora Vladimira Matovića, tu su i: Časlav Jovanović, generalni direktor u Prokupcu, a u vreme proglašenje stečaja 10. aprila 2014. godine član Nadzornog odbora u Prokupcu i INVEST-IMPORTU, Nada Marković, pravnica u INVEST-IMPORTU i predsednik skupštine u Prokupcu, Goran Simić (sin Slobodana Simića) generalni direktor u Prokupcu, sada generalni direktor u INVEST-IMPORTU, Branimir Ilić, Slobodan Lukić, koji je upropastio NAVIP i sa krivičnom prijavom doveden u Prokupac, Manuel Matejić, Milan Randić, izvršni direktor koji je Prokupac gurnuo u nameni, lažni stečaj uz pomoć Slobodana Simića i povezanih lica. Navedena lica su uspela u nameri da Prokupac unište, ispumpaju kapital, unište veći deo dokaza i gumu preduzeće u stečaj 10. aprila ove godine. Sada im je namera da Prokupac dovedu do bankrotstva, da bi ga očistili od dugova, od radnika i malih akcionara, da bi se stvorio uslov za drugi krug pljačke, jer Slobodan Simić je uspostavio hipoteku nad svom imovinom Prokupca u Prokuplju i zaloge nad brendovima Prokupac AD – Beograd. Simić ovog puta za svoje namere ima pomoć VD predsednika Privrednog suda u Beogradu Jovana Kordića i stečajne upravnice Zorice Mihajlović. Zorica Mihajlović je punomoćnik Marka Nicovića, koji je bio pokrenuo stečaj u Simićevom INVEST-IMPORTU, zatim ga povukao, upotpunjuje sliku u kakvom se okruženju odvijaju događaji.

Radnici Prokupca su izdani i prodati i od sindikata. Sindikalna kasa je opljačkana za 3,7 miliona dinara, tako da smo u trenutku najkritičnijem po opstanak preduzeća bili prinuđeni da se samoorganizujemo i formiramo radnu grupu koja će pokušati da se preduzeće preživi. Očekujemo da ćemo u ovim naporima imati podršku državnih poverilaca, mada dosadašnje ponašanje države nije ohrabrujuće.

Kako smo pružili otpor

Zbog pljačke preduzeća i neisplaćenih zarada, zaposleni stupaju u protest početkom marta ove godine. Dana 7. marta 2014. godine organizujemo protest ispred Vlade Srbije, gde naša delegacija pregovara sa Draganom Đokovićem, savetnikom prvog potpredsednika Vlade Aleksandra Vučića. Od njega dobijamo instrukcije šta i kako da uradimo, i naša radna grupa ih sprovodi u delo. Podnosimo krivične prijave protiv Slobodana Simića i njegovih saradnika za pljačku firme, i tada ukazujemo na mogućnost namernog izazivanja stečaja, što se kasnije i obistinilo. Naša delegacija Vladi Srbije dostavlja zahteve da ne dozvoliti bankrot, da se državni poverioci zajedno sa radnicima angažuju oko izrade i usvajanju plana reorganizacije, utvrđivanje odgovornosti dosadašnjih uprava u preduzeću i da se radnicima omogući danonočan boravak u preduzeću do donošenja konačne odluke o statusu Prokupca, da se svakako nastavi prizvodnja i ako ima mogućnosti da se isplati neki vid novčane pomoći radnicima.

Dokumentaciju koja dokazuje pljačku dostavili smo i nadležnim ministarstvima. Međutim, rad policije i tužilaštva ide sporo, pa je dobro organizovana grupa iskoristila pravni vakum i pokrenula stečaj 10. aprila 2014. godine. Proglašenjem stečaja izvršno rukovodstvo beži iz firme i više se nisu pojavljivali, mi radnici se organizujemo u cilju zaštite imovine i spasa preduzeća, koje ima sve šanse da preživi.

Međutim stečajna upravnica vrši pritisak da zaposleni napuste krug preduzeća, što mi nismo mogli prihvatiti. Nuđeno je da dođe da uzme potrebnu dokumentaciju, a da zaposleni ostanu u krugu preduzeća do ispunjenja zahteva. Vođenj su pregovori koji nisu doveli do zajedničkog rešenja pa je dana 23. maja 2014. godine stečajna upravnica Zorica Mihajlović, u vreme vanrednog stanja i trodnevne žalosti, uz asistenciju Policijske uprave Voždovac i sudskog izvršitelja primenila nesrazmernu policijsku silu, brigadu od 100 policajaca i 20 ljudi iz privatnog obezbeđenja, da iseku kapije i izbace radnike napolje. Obećala je da će za par dana podeliti radne knjižicei povezati radni staž, što do dana današnjeg nije ispunjeno.

Revolt radnika raste i ponovo dolazimo u firmu 4. juna 2014. godine u pratnji Hepi TV. Novinar Boris Malagurski razgovara sa radnicima i pokušava da stupi u kontakt stečajnom upravnicom, traži od obezbeđenja da otvori kapiju kako bi čuo i drugu stranu. Oni ne dozvoljavaju ulazak, što revoltirane radnike još više vređa, pa oni otvaraju kapiju i ulaze u krug preduzeća.

Ubrzo se pojavljuje i stečajna upravnica u pratnji visokih službenika Policijske uprave Voždovac i traži delegaciju za razgovor, odbijajući da da izjavu za TV. Odlazimo sa delegacijom u upravu, gde razgovaramo o svim tekućim problemima, ukazujemo stečajnoj upravnici na složenost problema zbog radnih knjižica i neisplaćenih potraživanja. Ukazujemo da mi želimo da radimo i da firma ima sve šanse da preživi i radi, tako što mesečno može da se proizvede i proda preko dvadeset vagona robe, što je znači dobit preko 500.000 evra, i da radnici daju punu podršku reorganizaciji i animiranju najvećih državnih poverilaca, Agrobanke, Fonda za razvoj i Poreske uprave da podnesu plan reorganizacije i da se firma spase od bankrota, što je i interes same države Srbije – da svaki privredni subjekat koji može da obezbedi radna mesta za naše građane treba da živi i radi, odnosno da se konačno stane na put organizovanom kriminalu i korupciji koji su već uništili naše društvo, a opasno ugrožavaju i samu državu.

Šta će uraditi država?

Dosadašnje ponašanja države, a tu mislimo i na Vladu, i na tužilaštvo, i na policiju, i na sud i stečajnu upravnicu, išlo je na ruku planovima Slobodana Simića da opljačka Prokupac. Država progoni one koji se bore za fabriku, ignoriše naše krivične prijave i sprovodi stečaj kao da je nesporan, čime se stavlja na stranu Slobodana Simića. Nepravda koja nam je naneta višegodišnjom pljačkom i progon i poniženje koje smo doživeli od stečajne upravce, policije i privatnog obezbeđenja još uvek se mogu otkloniti ako se državni poverioci priključe naporima radnika, izradi i izglasavanju plana reorganizacije, i utvrđivanju odgovornosti bivšeg većinskog vlasnika Simića i njegovih saradnika. Šta će uraditi država?

Boško Knežević, Prokupac AD

National Endowment for Democracy
Supporting freedom around the world
FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO • OPEN SOCIETY FOUNDATION
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Imenovati TO ratom
CZKd
Odbrani Filozofski
Odbrani Filološki

Projekat finansira Evropska unija kroz Evropski instrument za demokratiju i ljudska prava.
Sadržaj ovog štampanog materijala je isključiva odgovornost CZKDa i ni pod kojim okolnostima se ne može smatrati da odražava stav Evropske unije.

Izdavač:
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Imenovati TO ratom
Urednik:
Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Medenica